

# 150 LET A STÁLE NIC

Mt 3,13-17

kázání z bohoslužby z 1. 6. 2013 – br. Balcar Michal

Je pro mě potěšením, že vás mohu oslovit poprvé v méně formální situaci, než je běžná sobota. Je příjemné vidět usměvavé tváře, které nejsou svázány formální vážnou atmosférou sboru. Přesto vím, že jste v Praze nechali mnoho starostí a trápení, bolestí a bojů. A vím také, že stejně tak, jak má trápení a problémy každý z vás, tak je má i celý vinohradský sbor. České sdružení si je toho vědomo také, a proto vybralo po Radkovi ideálního kazatele. Já totiž úplně přesně vím, jak vyřešit všechny vaše i sborové problémy.

Řešením všech problémů sboru Praha Vinohrady, ale i každého z jeho členů je jednoduché. Stačilo by, aby se Kristus vrátil na tuto zemi jako slíbil.

Letos naše církve slaví 150 let od svého založení. Naši zakladatelé nám do názvu vetkli víru v bezprostřední příchod Ježíše Krista. Nikdo z nich by nevěřil, že tady adventisté budou ještě po stopadesáti letech. Dá se 150 let věřit v bezprostřední příchod? Není to vlastně oxymorón?

Dovolte mi přečíst text, který jsem k dnešnímu kázání vybral. Tuším, že vás na první pohled trkne, že se jedná o úplně jiné téma, ale prosím, abyste mi dali šanci vysvětlit, kde vidím styčné plochy.

*Mt 3,15 - Připusť to nyní, neboť tak je třeba, abychom naplnili všecko, co Bůh žádá.*

Kontext Ježíšova výroku je křest. Jan, když zjistil, že se Ježíš chce nechat pokřtít, je znepokojený. A podobně krčíme rameny i my. Křtít by přece měl Ježíš jeho. A proč se vůbec nechává pokřtít, když křest je znamení pokání, a to Ježíš jako bezhříšný Syn Boží přece nemusel činit. I my kazatelé máme rozpaky nad tímto okamžikem a tradičně se schováváme za výrok o tom, že nám chtěl jít příkladem. Ale Ježíš sám přece dává odpověď: „*Připusť to nyní, neboť tak je třeba, abychom naplnili všecko, co Bůh žádá.*“

Jan Křtitel je konfrontován s Božím jednáním, které mu připadá nepochopitelné. Nemá logiku. Je přesahující a jiné a Jan by věci dělal jinak než Ježíš. V tom je tato konfrontace v zásadě modelovým příkladem, který můžeme (snad) aplikovat na naše téma. I my jsme konfrontováni (již 150 let) s nepochopitelným Božím váháním.

Občas se nám zdá, že Bůh je pomalý a že je třeba věci řešit rázně a rychle. A nejde jen o sobecké doufání, že Ježíš přijde a já již nebudu muset řešit své problémy. Ve dvacátém století jsme přece zažili gulag i Osvětim. Jakto, že Ježíš ještě nepřišel? Trpělivost nás učí připustit to nyní. Připustit Boží řešení zároveň znamená přijmout své místo v hierarchii bytí. Já jsem jenom člověk, byť mě láká myslet si, že vím lépe než Bůh. Já mám pocit, že vím, kdy už měl Ježíš přijít.

150 let nás může vést k rezignaci, ale pokud nás má něco naučit, tak trpělivému čekání. Církevní otec Jeroným měl za to, že první hřích je hřích netrpělivosti. Trpělivost není dnes ceněná ctnost a to hlavně proto, že její nedílnou součástí je utrpení. Není to věc příjemná. Není náhoda, že utrpení a trpělivost mají stejný slovní základ a platí to i v latině nebo angličtině, takže to není gramatická náhoda.

My lidé rychlé doby jsme trpěliví jenom, když jsme donuceni. Náš svět je svět zkratky. Instantní svět. Čekání na cokoli není příjemné a proto se mu snažíme vyhnout. Já rád vařím. Vařím rád hlavně proto, že rád jím. A vaření mě naučilo, že trpělivost přináší jiné výsledky než rychlost. Bujón při vší úctě nenahradí vývar. Jídlo chce čas a odmění se vám. Podobně potřebuje čas i život. Některé věci prostě nelze přeskočit.

Trpělivé čekání přináší zralost. Tedy, může přinést, když dovolíme Hospodinu, aby nás skrze trpělivost ke zralosti vedl. Trpělivost naši církev učí opouštět sektářské začátky a stávat se zralým, dospělým společenstvím. Čas tady prostě nelze přeskočit, a proto je třeba být trpěliví.

Připusťme tedy nyní Boží řešení. Je jiné, než jak bychom věci řešili my. Připusťme, že Bůh má jiný čas než my. Připusťme, že Bůh má jinou perspektivu. Připusťme, že Bůh je jiný.

Dovolte mi mé kázání ukončit slovy básně Annie Smith, adventistické básničky s tragickým osudem. Byla sestrou Uriaha Smitha a zamilovala se do J. N. Andrewse. Ten jí ale zlomil srdce a ona zemřela na tuberkulózu.

Buďte trpěliví, buďte trpěliví.

Zoufalství se nepoddejte,  
byť i srdce naplnil smutek

Pohár, z kterého pijete, může být plný hořkosti,  
ale on již prodlévat nebude a v pochybnostech nás nezanechá.

Přijde pro své děti, které po něm pláčou.

Jen vyčkejme na naplnění jeho slibu,  
až se zjeví náš Král ve slávě.

Buďte trpěliví, buďte trpěliví.

Světlo se před vámi rozzáří.

Osvítí cestu, po které kráčíte,

vždyť sám Spasitel po té cestě kráčel před vámi.

Nedovolme bolesti a zkouškám,  
aby naše srdce zatlačily k zemi.

Vykoupení se blíží!

Buďte trpěliví, buďte trpěliví.

Poutníci! Cizinci!

Otevřete oči své, vždyť přijde ráno,  
kdy se vrátí Král pro každého z nás!